

АКО ВИЖДАТЕ ОТРАЖЕНИЕТО МУ, ЗНАЧИ Е ПРЕКАЛЕНО КЪСНО

ЛАРШ КЕПЛЕР

ОГЛЕДАЛНИЯ
ЧОВЕК

enthusiast

ЛАРШ
КЕПЛЕР

ОГЛЕДАЛНИЯ
ЧОВЕК

Роман от серията
„Криминален инспектор Юна Лина“

Превод от английски
Антоанета Дончева-Стаматова

enthusiast

София, 2023

Lars Kepler
Spegelmannen – Joona Linna #8

Copyright © Lars Kepler, 2020
English translation copyright © Alice Menzies, 2022
Published in the Bulgarian language by arrangement with
Salomonsson Agency

Ларш Кеплер
Озлегалния човек

© Антоанета Дончева-Стаматова, превод, 2023
© Биляна Славкова, Kontur Creative, дизайн на корицата, 2023
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комуникайшънс
енг пблшиинг“ ООД, 2023

ISBN 978-619-164-553-4

1

ПРЕЗ ЗАЦАПАНИТЕ ПРОЗОРЦИ НА КЛАСНАТА СТАЯ Елино́р наблюдава как студеният вятър огъва гървета и храсти и вдига прахоляка от пътя.

Сякаш край училищната сграда тече река – мътна и мъгчалива.

Звънецът за края на часа звъни и учениците събират учебниците и тетрадките си. Елино́р се изправя на крака и излиза след гругите от стаята.

Вижда как Джени Линг закопчава якето си, застанала пред своето шкафче. Очуканият метал отразява лицето и русата ѝ коса.

Джени е красива, различна. Има изразителни очи, които карат Елино́р да потреперва и да се изчервява.

Джени е артистична натура. Обича да прави снимки и освен това е единственият ученик в това училище, на когото четенето гостава истинско удоволствие. Когато миналата седмица навърши шестнайсет години, Елино́р я поздравя с „Честит рожден ден“.

Но на Елино́р никой не обръща внимание. Тя не е достатъчно привлекателна и е наясно с този факт, въпреки че веднъж Джени изрази желание да ѝ направи поредица от портретни снимки.

Това се случи след един час по физическо, докато двете стояха под гушовете.

Сега Елино́р грабва нещата си и тръгва след Джени към главния вход на училището.

Край белите стени на сградата вятърът подхваща пясъка и сухите листа и ги разнося из целия двор.

Въжето на знамето се удря силно в пилона.

Когато стига до паркинга за велосипеди, Джени спира и се провиква яросано. Размахва гневно ръце, а после прогължава пеша, без колелото си.

Тази сутрин Елинор беше спукала гумите му с надеждата, че ще може да изпрати Джени до гома ѝ.

Двете отново ще се заговорят за фотография и за това как черно-белите снимки приличат на скулптури, изваяни от светлина.

На Елинор ѝ се налага да обуздае въображението си, за да престане да си представя как се целуват.

Върви след Джени покрай спортния център „Бакавален“.

Масите пред ресторанта, който следва, са празни. Белите чагъри над тях плющят на вятъра.

Иска ѝ се да настигне Джени, ала не смее да го направи.

Елинор се намира на около двеста метра загъченичката си по пътеката, която върви успоредно на пътя „Ериксбергс“.

Облаците над високите смърчове се гонят в луга надпревара.

По пътя префучава автобус на компанията „Грийнлайн“ и завихреният от него въздух подхваща русата коса на Джени и я мята в лицето ѝ.

Земята под автобуса се разтриса.

Застроеният квартал свършва. При станцията на рейнджърите Джени прекосява пътя и прогължава от другата му страна.

Слънцето успява да пробие облаците. Сенките, които те хвърлят, като че ли се стрелкат над полята.

Джени живее в хубава къща по-нататък, край езерото във Форшо.

Елинор знае това, защото веднъж беше отишла там, за да върне на Джени изгубения учебник – учебник, който самата тя беше скрила. В крайна сметка обаче не беше посмяла да натисне звънеца и след като беше

стояла прег вратата цял час, накрая го беше пустила в пощенската кутия.

Джени спира за момент пог електрическите кабели, пали цигара и продължава. Копчетата на ръкавела ѝ проблясват по слънчевите лъчи.

Заг себе си Елинор чува приближаването на голям камион.

Земята пак потреперва, докато ремаркетото с полски регистрационен номер профучава край нея с висока скорост.

Спирачките изпищяват зловец и ремаркетото се извива на една страна. Камионът забива рязко от пътя и навлиза право в затревения банкет. Озовава се точно заг Джени, преди шофьорът да успее истински да го спре.

– Какво става, мътните го взели?! – провиква се ягосано Джени.

От синьото покривало на ремаркетото се стича вода, образуваща тесен канал в пръстта. Двигателят все още работи и от хромираните тръби на ауспуха се издигат валма дим.

Вратата на кабината се отваря рязко и шофьорът слиза на земята.

Черното му кожено яке, което перфектно обгръща яките му рамене, има необичайна сива крпка на гърба. Силно накъсрената му коса стига почти до раменете му.

С широки крачки се насочва към Джени.

Елинор замръзва на място, докато наблюдава как шофьорът я удря със зграва плесница през лицето.

Няколко от кашите, придържачи покривалото на ремаркетото, са се измъкнали от хаците си и то се ветрее, закривайки Джени от погледа на съученичката ѝ.

– Ехо! – провиква се Елинор. – Какво правите там?

Когато покривалото се връща на мястото си, тя вижда, че Джени лежи по гръб на земята.

Повдига тежко глава и се усмихва объркано. Зъбите ѝ са зацапани с кръв.

Свободната част на покривалото пак се надига от вятъра.

С трепереци крака Елинор стъпва във влажната канавка. Дава си сметка, че трябва да се обади в полицията, и затова вади телефона си, но ръцете ѝ треперят толкова силно, че го изпуска.

Телефонът пада на земята.

Елинор се навежда, за да го вдигне, и когато пак поглежда напред, вижда как Джени рита здраво с крака, докато шофьорът я вдига от земята.

Елинор се качва на пътя и хуква към камиона. След нея се чува клаксон на кола.

Слънчевите очила на шофьора проблясват под ярката светлина, докато той трие окървавените си ръце в гънките си и се качва обратно в кабината. Затръшва вратата, включва камиона на скорост и се изтегля към пътя с едно колело все още върху пътеката. От изсъхналата ивица трева се вдига прахоляк. Голямата машина прогърмява по асфалта и бързо набира скорост.

Елинор спира, едва поемаща си въздух. Джени Линд я няма.

Единственото, останало на пътеката от нея, са един смачкан фас и ученическата ѝ чанта.

2

ДЖЕНИ ЛИНД ЛЕЖИ НА ДЪНОТО НА МАЛКА, измазана с катран лодка, носеща се по тъмно езеро. От плискащите се под нея вълни гървените гъски на лодката проскърцват.

Събужда я внезапен порив за повръщане. Подгът прогължава да се люлее.

Раменете я болят, китките ѝ горят. Постепенно си гава сметка, че сигурно е в ремаркетото на камиона.

Устата ѝ е залепена с туксо. Лежи настрани със завързани над главата ръце.

Не вижда почти нищо – като че ли очите ѝ прогължават да спят. От време на време през брезентовото покривало успява да проникне по някой слънчев лъч.

Тя примигва, но погледът ѝ се замъглява.

Усеца, че неустово ѝ се гади. Главата ѝ пулсира от болка.

Огромните гуми на камиона реват върху асфалта на пътя.

Ръцете ѝ са завързани за един от стълбовете, пригържащи покривалото на ремаркетото.

Джени се опитва да осъзнае какво се е случило. Спомня си как някой я събаря на земята, а после затиска със студен парцал носа и устата ѝ.

Залива я мощна вълна на тревожност.

Поглежда наголу и вижда, че роклята ѝ е надигната над кръста, но черният чорапобащник все още е на краката ѝ.

Камионът се носи с бясна скорост по някаква права отсечка от пътя. Двигателят му бръмчи равномерно.

Джени отчаяно търси в съзнанието си някакво логично обяснение на случилото се, макар дълбоко в себе си да е наясно какво става. Преживява най-големия страх на всички момичета. Подобни неща съществуват само във филмите на ужасите.

Беше оставила велосипеда си на паркинга пред училището и се връщаше у дома пеша, преструвайки се, че не забелязва вървящата след нея Елинор, когато камионът беше спрял на пътеката до нея.

Плесницата през лицето ѝ беше толкова неочаквана, че тя не беше успяла дори да реагира, а когато се

опита, шофьорът вече беше покрил носа и устата ѝ със студения парцал.

Нямаше никаква представа колко време е била в безсъзнание. Ръцете ѝ са изтръпнали от прекъснатия приток на кръв към тях.

Главата ѝ се върти. За момент всичко прег очите ѝ потъва в мрак. Тя безсилно отпуска буза на пода.

Опитва да успокои гишането си. Наясно е, че не трябва да повръща, докато устата ѝ е залепена с тиксо.

Във вратичката на пода е вклинена изсъхнала рибешка глава. От нея в ремаркетото се носи сладникава смраг.

Джени пак надига глава. Примигва и в предната част на ремаркетото забелязва метално шкафче с катинар и две големи пластмасови корита. Те са приковани към пода с каиши и около тях е мокро.

В главата ѝ изникват спомени за разкази на жени, оцелели след среща със серийни убийци, за опитите им да се борят за свободата си или да осъществят връзка с тях, като говорят за орхидеи или нещо подобно.

Няма никакъв смисъл да се опитва да крещи през тиксото. Никой няма да чуе. Като че ли е по-добре да мълчи. Още по-добре е шофьорът да не разбира, че тя е будна. Джени се изтегля нагоре, напруга тялото си и успява да издигне глава до ръцете си.

Ремаркетото се отнася рязко на една страна, от което пак започва да ѝ се гади. Устата ѝ се изпълва със слюнка.

Мускулите ѝ се разтреперват.

Свинската опашка, с която са стегнати ръцете ѝ, прорязва кожата ѝ.

Успява да стигне края на тиксото с изтръпналите си пръсти и го гръпва. Плъе и пак се отпуска настрани, като се старее да кашля колкото е възможно по-тихо.

Каквото и да е малко на онзи парцал, беше засегнало и зрението ѝ.

Тя се вторачва в металната рамка, придържача

покривалото на ремаркетото, която обгръща цялото му пространство. Има чувството, че гледа през чувал. Всеки от стълбовете се издига до тавана, където прави рязък завой от деветдесет градуса, след което прогължава под покрива и наголу от външната страна.

Като покривни греди, свързани с хоризонтални от край до край.

Примизва, за да се опита да се фокусира, и забелязва, че в другия край на ремаркетото свързващите греди липсват. Там покривалото е подсилено с пет редици възградени в пога стълбове.

Джени си дава сметка, че това очевидно е направено с цел по-лесно товарене. Ако успее да премине през целия метален стълб с вързани ръце, би могла да стигне до другия край, да отвори брезента и да извика за помощ.

Опитва се да издигне свинската опашка нагоре по стълба, но внезапно нещо блокира пътя ѝ. Острата пластмаса се впива в кожата ѝ.

Шофьорът сменя пътните ленти. Джени губи равновесие и удря слепоочието си в една от погпорите.

Отпуска се обратно на пога, преглъща няколко пъти и се връща мислено към гнешната сутрин. Към масата у дома, пълна с препечени филийки и чинийки с мармалаг. Майка ѝ говореше за сестра си. Каза, че предишния ден са ѝ поставили четири стенга на сърцето.

Телефонът на Джени се намираще на масата до чашата ѝ. Звукът му беше изключен, но съобщенията на екрана все пак бяха привлекли вниманието ѝ, което беше ядосало баща ѝ. Според него това било проява на неуважение и тя беше дълбоко жегната от несправедливата му забележка.

– Какво толкова съм направила? Защо постоянно се заяждаш с мен? Само защото собственият ти живот е толкова скапан ли? – беше изкрещяла тя и беше напуснала кухнята с гръм и трясък.

Погът на ремаркетото се накланя и камионът забавя

скорост, изкачвайки се по някакъв хълм. Инцидентни проблясъци на слънчева светлина преминават през покривалото и осветяват мръсния пог.

Сред буците кал и туфите с тъмни листа Джени забелязва нечий преден зъб. Адреналинът моментално нахлува в тялото ѝ.

Очите ѝ обхождат ремаркетото.

На не повече от метър от себе си тя забелязва два счупени нокътя с все така непокътнат червен лак върху тях. По един от стълбовете се е стекла кръв, която отгавна е засъхнала. Кичури коса са се захванали за широка пукнатина в капака на пода.

– О, Боже! О, Боже! – промълвя Джени.

Изправя се на колене и застава неподвижно, за да отнеме с тялото си тежестта от китките. Усеща как кръвта ѝ се връща към пръстите с хиляди невидими иглички.

Тялото ѝ не спира да трепери. Опитва се да се изправи, но пластмасовата свинска опашка се е закачила за нещо.

– Ще се справя! – прошепва си тя.

Трябва да запази самообладание. Не може да си позволи да се паникьосва.

Размърдва ръце, пристъпва встрани и осъзнава, че може да се придвижи по голната тръба.

Дишайки учестено, тя си проправя път напред въпреки неравностите и стига до предната част на ремаркетото. Сграбчва тръбата с две ръце и се опитва да я измъкне, но тя се оказва заварена за предния стълб и не помръдва.

Джени извъръща очи към металния шкаф. Катинарът е отворен и се люлее наляво-наясно.

Залива я нова вълна на гагене, но тя няма време да чака. Възможно е пътуването всеки момент да завърши.

Привежда се колкото е възможно по-напред и достига катинара с уста. Измъква го внимателно от халката му и го захваща със зъби. Връща се назад и го пуска в скута си. Бавно разтваря крака и той се свлича безшумно на пода.

Камионът прави завой и вратичката на металния шкаф се люшва.

Рафтовете му се оказват пълни с четки, съгове, клещи, триони, ножове, ножици, почистващи прогукти и парцали.

Сърцето ѝ забива като луго и започва да пулсира в ушите ѝ.

Джени пак се изправя, навежда се на една страна и с глава загързва вратичката на шкафа отворена. Между две кутии с боя забелязва нож с мръсна пластмасова гръжка.

– Господи, моля те, спаси ме! – прошепва тя.

Камионът пак прави завой и металната вратичка се удря в главата ѝ с такава сила, че тя губи съзнание за няколко секунди и пада на колене. И този път вече започва да повръща.

Пак се изправя на крака и забелязва, че от китките ѝ към мръсния под капе кръв.

Но тя се привежда напред, стига гръжката на ножа, захапва я със зъби и в този момент камионът спира със съскане.

Когато вдига ножа от рафта, се чува тихо претързване.

Внимателно свежда глава към ръцете си и колкото ѝ е възможно по-силно притиска ръждясалото острие на ножа към свинската опашка.

3

С РЪЖДЯСАЛОТО ОСТРИЕ НА НОЖА МЕЖДУ ЗЪБИТЕ СИ Джени се опитва да среже свинската опашка, стегнала ръцете ѝ. Когато забелязва, че резултатът от уси-

лията ѝ е единствено малка резка в пластмасата, тя захваща още по-здраво гръжката и натиска още по-силно.

Мисли си за баща си. За тъжното му изражение, когато тази сутрин му се разкрещя, за напуканото стъкло на ръчния му часовник, за безпомощното му вдигане на рамене, когато тя бе излетяла демонстративно от кухнята.

Устата започва зверски да я боли, но тя прогължава да стърже пластмасата. Слюнката ѝ се стича към ножа.

Внезапно ѝ се забива свят и тя тъкмо се кани да се откаже от начинанието си, когато свинската опашка се скъсва. Ножът все пак е успял да я среже.

С треперещо тяло тя се отпуска настрани и чува трополенето на ножа по пода. Това я кара да скочи незабавно и да го грабне. Премества се в гясната част на ремаркетото и се ослушва.

Не чува нищичко.

Джени е наясно, че трябва да действа много бързо. Ала ръцете ѝ треперят толкова силно, че първоначално едва успява да забие острието на ножа в брезента на покривалото.

Чува някакво тихо жужене, което прогължава само няколко секунди.

Хваща добре гръжката на ножа и прави вертикален разрез през покривалото точно до последния стълб. Разтваря го внимателно и надниква.

Спрели са на безплатен паркинг за тирове. По земята се въргялят празни кутии от пица, парцали, изцапани с машинно масло, и презервативи.

Сърцето ѝ бие толкова силно, че тя едва успява да си поеме дъх. Наоколо не се вижда никой. Няма дори коли.

Вятърът подхваща празна пластмасова чашка от кафе от земята и я пренася през паркинга.

Стомахът на Джени пак се преобръща, но този път тя успява да овладее порива за повръщане, като преглъща.

По гърба ѝ се стича обилна пот.

С треперещи ръце прави хоризонтален разрез в покривалото точно над стълба.

Намерението ѝ е да се измъкне от камиона, да побегне към гората и да се скрие.

Чува тежки стъпки и престъргване на метал. Погледът ѝ отново се замъглява.

Все пак се изкатерва върху стълба и се загързва за миг там, усецайки вятъра в косите си. Докато се гържи за брезента обаче, изведнъж се олюлява и изпуска ножа. Замайването в главата ѝ се засилва още повече, когато поглежда наогул. Има чувството, че целият камион ще се наклони и стовари върху нея.

При скачането усеца пронизваща болка в глезена си, но въпреки това прави крачка напред и успява да запази равновесие.

Толкова силно ѝ се вие свят, че дори не може да върви по права линия.

С всяка следваща стъпка напред бученето в главата ѝ се засилва. Дизеловият двигател пухти шумно.

Джени примигва и продължава напред, но точно в този момент откъм другия край на ремаркетото се появява едра фигура и я забелязва. Тя се заковава на място, но после пак прави една неуверена крачка. Има чувството, че пак ще повърне.

Прикляква и се мушва под калната свързка между кабината на камиона и ремаркетото, пропълзва по-навътре и вижда как фигурата се спуска бързо напред в обратната посока.

Мисълта ѝ се стрелка хаотично. Тя знае, че трябва да намери по-добро скривалище.

Изправя се на треперещите си крака и едва тогава си дава сметка, че няма да успее да се скрие от шофьора в гората.

А и вече няма представа къде е той. Сърцето ѝ пулсира в ушите.

Трябва да се върне на главния път и да спре някоя кола. Земята под краката ѝ сякаш се надига и залюлява, гърбетата се втурват във вихрен танц около нея, а жълтата трева край пътя се изпъчва важно.

Шофьорът е изчезнал. Тя допуска, че или е минал от другата страна на камиона, или се крие зад високите гуми.

Стомахът пак я присвива.

Хванала се за металната свързка между камиона и ремаркетото, тя се озърта във всички посоки. Примигва бързо, докато се опитва да разбере къде точно се намира рампата към главния път.

Чува заг себе си провлачване на крака. Знае, че трябва да бяга и да се скрие. Докато върви покрай ремаркетото, има чувството, че краката ѝ ще я предагат. Забелязва две боклукчийски кофи, информационно табло и пътека, водеща към гората.

Някъде наблизко боботи двигател.

Свежда очи към земята, опитва се да се успокои и тъкмо се кани да извика за помощ, когато край един от краката си забелязва някакво бързо движение.

Огромна ръка я хваща здраво за глезена и я гърпва към земята. Тя се приземява на бедрото си и нещо във врата ѝ припуква, когато рамото ѝ се удря в асфалта. Шофьорът се е скрил под ремаркетото и я гърпа към себе си. Тя се опитва да се задържи за една от гумите, претъркулва се по гръб и рита със свободния си крак. Удря глезена си в окачването, но все пак успява да се измъкне и да изпълзи пак навън.

Изправя се бързо на крака, но всичко пред очите ѝ изведнъж се люшва. Тя преглъща жлъчната течност в гърлото си, чува ново провлачване на стъпки и решава, че шофьорът заобикаля ремаркетото.

Джени прави опит да тръгне напред, пъхва се под маркуча на дизеловия двигател и се придвижва колкото ѝ е възможно по-бързо към края на гората. В мига, в който поглежда през рамо, се сблъсква със съвсем друг човек.

– Здравей! Какво става тук?

Гласът принадлежи на полицай, който уринира сред високата трева. Тя го сграбчва за якето, за да се загържи на крака, но го повлича наголу със себе си.

– Помогни ми...

Пуска якето му и се гърпва настрана.

– Крачка назад! – командва той.

Тя преглъща и пак се опитва да се хване за него, за да се загържи на крака. Но той я бутва силно и тя пада на колене в тревата, като омекоотява удара с двете си ръце.

– Моля... – успява да прошепне, преди пак да повърне.

Земята отново се залюлява и Джени се отпуска на страни, загледана в мотора на полицаия през тревата. В блестящия му ауспух се отразява някакво гвижение.

Шофьорът на камиона върви право към тях. Тя обръща глава и вижда мръсните му гърнки и коженото му яке, но погледът ѝ е толкова замъглен, че сякаш гледа през награскано стъкло.

– Помощ... – повтаря и едва успява да загържи поредния порив за повръщане.

Опитва се да се изправи и пак повръща. Докато плюе в тревата, ги чува да разговарят. Нечий глас казва:

– Тя е моя гъщеря.

След което обяснява, че не ѝ е за първи път да бяга от гома, за да се отгаде на пиянски запои.

Стомахът ѝ се преобръща. Закашля се, когато се опитва да каже нещо, но всъщност пак повръща.

– И аз какво да направя, а? Да я заплаша с лишаване от телефон?

– Звучи ми познато – отговаря полицаият и се размива.

– Няма нищо, мила – приближава се към нея шофьорът, като я потупва по гърба. – Изкарай го всичкото. Скоро ще се почувстваш по-добре.

– На колко години е? – пита го полицаият.

– На седемнайсет. След година ще бъде отговорна за

всяко свое решение... но ако ме слуша какво ѝ говоря, ще остане в училище докрай, за да не завърши накрая като мен и да кара камион.

– Моля ви... – прошенва пак Джени, докато трие лизавата слюз от устата си.

– Дали няма да можете да я затворите за една нощ, докато изтрезнее, а? – пита шофьорът.

– Не и докато е на седемнайсет – отвръща полицаят, след което отговаря на сигнал по радиостанцията си.

– Не си тръгвай – изрича през силна кашлица Джени.

След като приключва разговора си по радиостанцията, полицаят се връща спокойно към мотора си.

Наблизо изгравва гарван.

Високата трева се люлее на вятъра, докато Джени наблюдава как полицаят слага каската си и сяда на мотора. Тя знае, че трябва да се изправи някак си, и се подпира с ръце на земята. Замайването е на косъм да я събори отново, но тя го преодолява и се изправя на крака.

Полიცаят пали мотора си. Тя се опитва да го извика, но той не я чува.

Гарванът се издига във въздуха и прелита над полицая, докато той потегля.

Джени се свлича обратно в тревата. Чува само хрущенето на чакъл под гумите на мотора, докато пази-телят на закона се отдалечава от тях по пътя.

4

ПАМЕЛА ОБОЖАВА РОХКАВИТЕ КРИСТАЛЧЕТА, които се образуват в снега, когато той започне да се топи по склоновете. Те правят триенето на скиите по тях почти плашещо силно.

И гвете с гъщеря ѝ Алис са си сложили обилно количество слънцезащитен крем, но бузите и на гвете са зачервени. Мартин обаче е сериозно изгорял по носа и пог очите.

Преди спускането всички обявваха навън. Беше толкова топло, че и Памела, и Алис си бяха съблекли връхните грехи и бяха останали само по блузи.

И тримата са получили мускулна треска в краката, затова са решили на следващия ден да пропуснат ски слалома. Алис и Мартин смятат да излязат на риболов за съомга, а Памела възнамерява да посети спа центъра на хотела.

Когато беше на деветнайсет, Памела беше отишла на екскурзия до Австралия заедно с приятеля си Денис. В един местен бар там беше срещнала мъж на име Грег, с когото беше преспала в неговото бунгало. Когато се беше върнала в Швеция, беше установила, че е бременна.

Беше изпратила писмо до бара в Порт Дъглас, адресирано до Грег – мъжа със сините като океан очи. Месец по-късно той ѝ беше отговорил, че е сериозно обвързан с друга жена, но няма нищо против да ѝ плати аборта.

Раждането беше трудно. Беше завършило с цезарово сечение. В крайна сметка гвете с новороденото ѝ момиченце бяха оцелели, но лекарят беше посъветвал Памела да не ражда повече, поради което тя беше решила да си постави спирала. Денис беше до нея през цялата бременност и дори при раждането – подкрепяше я и я поощряваше да сбъдне мечтата си да учи архитектура.

Почти веднага след завършването на петгодишното обучение Памела си беше намерила работа в малка архитектурна фирма в Стокхолм. Докато работеше по плановете на една лятна къща в Лидингьо, беше срещнала Мартин. Той беше строителен изпълнител на предприемача. С изразителните си очи и дълга коса приличаше на рок звезда.

Първата им целувка беше на купон в гома на Денис.

Когато Алис беше на шест години, те се бяха събрали да живеят заедно и две години по-късно се бяха оженили. Сега Алис беше на шестнайсет и беше в гимназията.

Осем часът вечерта е и навън цари мрак. Поръчали са румсървис и Памела бърза да прибере разхвърляните грехи и чорапи от пода, преди сервитьорът да пристигне.

Дочува как Мартин си припява „Езгачи в бурята“ погуша.

Решили са, след като Алис заспи, да заключат междинната врата, да отворят бутилка шампанско и да правят секс.

Памела събира грехите на гъщеря си и ги отнася в нейната стая.

Заварва Алис само по бельо, сигнала с кръстосани крака на леглото си. Говори по телефона. Излежда точно като майка си на същата възраст, със същите очи, същата рижаво-кестенява коса и гъсти къдрици.

– Регистрационните номера на камиона са били откраднати – съобщава ѝ тя, като вдига очи от екрана на телефона.

Преди две седмици медиите бяха съобщили, че в Катринехолм е било нападнато и отвлечено момиче около възрастта на Алис. Казвала се Джени Линг, точно като легендарната оперна певица. Цяла Швеция се беше обединила в търсенето на момичето и на камиона с полски номера. Полицията беше призовала обществеността за помощ и постоянно получаваше сигнали, но засега не бяха открили никакви следи от изчезналата.

Памела се връща в гневната, оправя възглавничките на дивана и вдига дистанционното от пода.

Мракът отвън сякаш притиска прозорците в опит да нахлуе вътре. Затова Памела се стряска не на шега, когато чува чукане по вратата.

Тъкмо се кани да отвори, когато откъм банята се появява Мартин, все така припяващ песента си и ухи-

лен го ушите. Чисто гол е, само с една кърпа, увита около главата.

Тя го запраща обратно в банята и все още го чува да пее, когато отваря вратата на жената с количката за сервиране.

Докато тя сервира храната на масата в гневната, Памела си проверява телефона. Няма представа какво си мисли жената за неенето откъм банята, затова погвърля шеговито:

– Той е напълно нормален, не се притеснявай!

Но жената изобщо не се усмихва. Със сериозна физиономия погнася на Памела фактурата за поръчката върху сребърен погнос и я моли да напише ръчно точната сума, преди да се погпише. После си тръгва.

Памела съобщава на Мартин, че вече може да излезе от банята, след което отива да извика Алис. Тримата се разполагат върху огромната спалня с чиниите и чашиите си и си пускат филм на ужасите.

Час по-късно и Памела, и Мартин са дълбоко заспали.

Когато филмът свършва, Алис спира телевизора, измъква очилата на майка си от носа ѝ и разчиства чиниите и чашите. После изгася лампите, измива си зъбите в банята и се насочва към своята стая.

* * *

НЕ СЛЕД ДЪЛГО МАЛКОТО ПЛАНИНСКО ГРАДЧЕ ПРИТИХВА. Към три часа през нощта в небето се появява Северното сияние, проблясващо като сребристи гървесни клони.

Памела е изтръгната от съня си от плач на момченце в мрака, ала тихите му ридания заглъхват още преди тя да осъзнае къде се намира.

Лежи напълно неподвижна. Мисли си за кошмарите на Мартин.

Риданието беше дошло откъм прозореца до спалнята. Когато двамата бяха започнали да излизат на срещи, той често беше имал кошмари за мъртви момчета. Страхът му от призраци ѝ се беше сторил трогателен.

Особено силно в съзнанието ѝ се е запечатала нощта, в която той се беше събудил с писъци. Двамата бяха седнали в кухнята с димящи чаши чай от лайка и от описанието му на един конкретен призрак на нея ѝ се бяха изправили косите.

Лицето на момчето призрак беше сивкаво, косата му беше залезана назад със засъхнала кръв. Носът му беше ступен, а едното му око висеше от орбитата си.

Сега тя долавя ново изхълцване.

Вече напълно будна, Памела бавно обръща глава.

Радиаторът под прозореца тихо просъсква. Топлият въздух от него надига завесата така, сякаш за нея се крие дете, притиснало лице към плата.

Иска ѝ се да събуди Мартин, но не смее да се обади.

Риданието започва отново. На пода, точно до спалнята им.

Сърцето на Памела се разтуптява лудешки, когато протяга ръка към грузия край на спалнята, където би трябвало да е Мартин, но открива никого. Чаршафите са стугени.

Памела се обръща настрани и свива колене до тялото си, внезапно убедена, че риданията се преместват откъм нейната страна на леглото. После рязко спират.

Тя се пресяга предпазливо към лампата на нощното шкафче. В стаята е толкова тъмно, че не вижда гаже ръката си.

Лампата ѝ се струва много по-галеч, отколкото бе по-рано.

Ослушва се напрегнато и за най-тихия звук, докато опипва въздуха, за да стигне до ключа. Накрая докосва основата на лампата и проследява кабела.

Когато пръстите ѝ най-после стигат ключа и тя запалва лампата, гочува ново ридание, отново пог прозореца.

Примигва от внезапната светлина и си слага очилата. Става от леглото и намира Мартин на пода, облечен само с голницето на пижамата си.

Очевидно сънува нещо крайно тревожно. Бузите му са облени в сълзи. Тя коленичи до него и поставя ръка на рамото му.

– Скъпи – изрича тихичко, – скъпи, ти...

Мартин изкрепява и се вторачва в нея с широко отворени очи. Примигва объркано, оглежда хотелската стая, а после ѝ обръща гръб. Устните му се гвижат, но не възпроизвеждат звук.

– Паднал си от леглото – казва тя.

Мартин се примъква плътно до стената, изтридва уста и се втрещва невяжгащо напрег.

– Какво сънува? – пита пак тя.

– Не знам – прошенва той.

– Кошмар?

– Не знам. Сърцето ми бие ужасно бързо – отговаря той и се връща обратно в леглото.

Памела ляга до него и хваща ръката му.

– Не трябва да гледаш филми на ужасите – казва.

– Права си – отвърща той, усмихва се и я поглежда в очите.

– Нали знаеш, че в тях всичко е фалшиво?

– Сигурна ли си?

– Разбира се! Кръвта не е истинска. Използват кетчуп – засмива се тя и го щипва леко по бузата.

После изгася лампата и го притиска в обятията си. Двамата правят любов колкото им е възможно по-тихо, след което заспиват с преплетени крака и ръце.

5

СЛЕД ЗАКУСКАТА НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН Памела се изляга в леглото и се зачита в новините на айпага си, докато Мартин и Алис се приготвят за риболов.

Слънцето се е издигнало високо в небето и легените висулки прег прозореца проблясват. Връхчетата им вече прокапват.

Мартин обожава риболова на лег. Може да разказва с часове колко е интересно да лежиш по корем, блокирайки светлината над изрязаната гупка, докато се взираш във водата и наблюдаваш как огромната съомга идва към теб.

Портиерът на хотела ги беше посъветвал да отидат до Калхъон, част от басейна на река Ингал. Според него богатият улов там бил гарантиран, а и мястото било едновременно леснодостъпно с кола и достатъчно тихо, за да можеш да ловиш риба на спокойствие.

Алис оставя тежката си раница до вратата, мята през врата си два вързани егин за груг шиша за лег и започва да завързва връзките на ботушите си.

– Май започвам да съжалявам за избора си – промърморва, докато се изправя. – Точно сега егин масаж и маска на лицето биха ми се отразили по-добре.

– А аз ще се наслаждавам на всяка секунда от това удоволствие – провиква се усмихната майка ѝ откъм леглото. – Смятам да...

– Престани! – прекъсва я Алис.

Но Памела продължава:

– ...да поплувам, да отида на сауна, да си направя мантикюр...

– Стига вече! Не искам да знам!

Памела си облича халата и се насочва към гъщеря си, за да я прегърне. После целува Мартин и им пожелава гаген риболов – стара рибарска традиция против уроки, която забранява да се пожелава „късмет“.

– Не стойте много дълго! – довършва тя. – И внимавайте!

– А ти се наслади на времето си без нас! – отвърща усмихнато съпругът ѝ.

Лицето на Алис сякаш сияе, особено на фона на орола от червени къдрици, надничачи изпог шапката ѝ.

– Закончай си якето догоре! – подканва я майка ѝ.

Потупва я по бузата и загържа ръка там една идея повече, макар да усеща нетърпението на младото момиче.

Двете бенки под лявото око на Алис винаги са я карали да ги възприема като сълзи.

– Какво? – ухилва се гъщеря ѝ.

– Забавлявайте се с татко!

Баща и гъщеря потеглят и Памела ги наблюдава как се отдалечават наголу по хотелския коридор.

После затваря вратата и се връща в спалнята, но моментално застива уплашено, когато дочува някакво стържене.

Миг по-късно малка лавина от мокър сняг се свлича от покрива, спуска се през прозореца и се стоварва с тупване на земята.

Памела си облича банския, халата, обува чехли и накрая грабва плажната си чанта с ключа, телефона и книгата, която си е подготвила. След това излиза от стаята.

* * *

С ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ ГОСТИ НА ХОТЕЛА, ПРЕДПОЧЕЛИ СКИ ПИСТИТЕ, целият спа център се оказва на разположение на Памела. Водата в огромния басейн е плоска като огледало, отразяващо снега и гърветата отвън.

Тя пуска чантата си върху масичката между гва от шезлонгите, закача халата си и се насочва към пейката, върху която са оставени куп чисти хавлиени кърпи.

После влиза в топлата вода и започва бавно да плува. След десет гължини спира, за да се наслади на панорамната гледка в гругия край.

Иска ѝ се Мартин и Алис да са с нея.

Магическо преживяване, мисли си тя, загледана в планините и горите, огрени от слънцето.

Изминава още десет гължини, а после излиза от басейна. Отпуска се върху егин от шезлонгите с намерението да почете.

Към нея се приближава младеж и я пита иска ли нещо за пиене. И макар още да няма обяг, тя си поръчва чаша шампанско.

От едно от огромните гървета отвън се свлича тежък сняг. Клоните му потрепват, докато пог лъчите на слънцето заиграват гребни снежинки.

Тя изчита още няколко глави от книгата си и изпива шампанското. После сваля очилата си и се насочва към сауната. Бидейки съвсем сама там, тя се замисля за постоянните кошмари на Мартин.

Родителите му и гвамата му братя бяха загинали в катастрофа, когато той е бил съвсем малък. Мартин е бил изхвърлен през предното стъкло на асфалта и макар със силно ожуген гръб, той е оцелял.

Когато гвамата с Мартин се бяха запознали, нейният най-добър приятел Денис работеше като психолог в една младежка клиника, специализирайки работа с пациенти, изгубили близките си. Именно той беше помогнал на Мартин да отвори сърцето си и да признае чувството си за вина, което беше влачил със себе си като окови години нарег.

Памела остава в сауната, докато не се облива в пот. После си взема гуш, сменя банския си със сух и се насочва към стаята за масажу. Посрещната е от жена с беле-

зи по бузите и тъжни очи. Клиентката съблича горнището на банския си и ляга по корем на масата. Жената мята върху краката ѝ хавлиена кърпа.

Ръцете на масажистката са груби, а топлите масла ухаят на зелени листа и гора. Памела затваря очи и съзнанието ѝ отново се отнася нанякъде.

Спомня си как Мартин и Алис бяха изчезнали при завоя на коридора, без изобщо да се обърнат назад.

Опитните пръсти на масажистката проследяват гръбнака ѝ чак до ръба на хавлиената кърпа. Масажира загните ѝ части и после разтваря краката ѝ.

Памела планира след края на масажа да отиде на козметик за маска на лицето, а оттам да се прехвърли към басейна и да си поръча вино и сангвич със скаруги.

Жената излива още топло масло върху тялото ѝ. Ръцете ѝ се придвижват от кръста нагоре чак до подмишниците ѝ.

Въпреки топлината в помещението през тялото на Памела пробягват студени тръпки. Сигурно е от отпусащите се мускули.

Мисълта ѝ отново се връща към Мартин и Алис, но този път тя сякаш ги гледа отгоре.

Вижда скътания между планинските хълмове Калхъон и сивия като стомана лег. Мартин и Алис са само две черни точки върху него.

Когато масажът приключва, жената я покрива с топли хавлиени кърпи и напуска стаята. Памела остава на леглото още мъничко. После бавно се изправя и си слага горнището на банския.

След загряването чехлите ѝ се усещат студени и влажни.

В галечината се чува бучене на хеликоптер.

Памела преминава в следващата стая и поздравява козметичката – руса млада жена в началото на двайсетте.

По време на дълбокото почистване и пилинга тя за-

грямва. Козметичката тъкмо се е заела да приготвя глинената маска, когато на вратата се почуква.

Младата жена се извинява и излиза от стаята.

Памела гочува мъжки глас, говорещ бързо в коридора отвън, но не схваща добре думите му. След няколко секунди козметичката се връща при нея със странно изражение на лицето.

– Много съжалявам, но като че ли е станал инцидент – изрича. – Кажват, че няма нищо сериозно, но може би ще бъде добре да отидете в болницата.

6

ПАМЕЛА ИЗОБЩО НЕ ЗАБЕЛЯЗВА, ЧЕ ХАЛАТЪТ Ѐ Е РАЗТВОРЕН, докато тича по коридорите на хотела. Набира номера на Мартин и с нарастваща паника слуша как телефона ѝ му просто звъни ли, звъни.

Когато никой не отговаря, тя побягва още по-бързо. Губи единия си чехъл, но въобще не си прави труда да спира, за да го вземе.

Мекият килим поглъща стъпките ѝ. Заглушава ги така, сякаш тя върви по вода.

Памела пробва телефона на гъщеря си, но той я праща директно към гласовата поща.

Тя натиска бутона на асансьора и изхлузва втория си чехъл. С треперещи ръце отново набира Мартин.

– Вдигни! Вдигни! – прошепва.

Изчаква една-две секунди, а после се втурва нагоре по стълбите. Хваната здраво за перилата, отмята по две стъпала наведнъж.

На площадката на втория етаж почти се спъва в забравена кофа.

Прогължава да хвърчи нагоре, докато се опитва да осмисли ясно казаното ѝ от козметичката. Беше заявила, че не било нищо сериозно, но ако е така, тогава защо никой не ѝ вдига телефона?

На площадката на третия етаж се препъва в пътеката, но бързо си връща равновесието и прогължава да тича нагоре в същия гух.

Когато стига до вратата на техния апартамент, се заковава на място, едва поемайки си гъх. Отключва, влиза и се насочва право към бюрото, като неволно събаря поставката за брошури, докато вдига слушалката на телефона. Набира рецепцията и си поръчва такси.

Нахлузва грехите си направо върху банския, грабва чантата и телефона си и изхвърча от стаята.

Вече в таксито, прогължава да се опитва да се свърже с Мартин и Алис. Накрая се обажда в болницата и говори с жена, която отказва да ѝ даде каквато и да било информация по телефона.

Сърцето на Памела бие толкова бързо, че тя едва успява да сгържи порива си да се разкреци на жената.

Пътят е мокър и кишав. Край прозореца на таксито прелитат стволоче на гървета и топящи се купчини сняг. Горичка от плътно сгушени борове проблясва погълчите на слънцето. Между тях се появяват и изчезват следи от зайци.

Памела събира ръце за молитва и умолява Господ Алис и Мартин да са добре.

Мислите ѝ препускат хаотично. Представя си как наетата от тях кола погнася в снега и изхвърча от пътя. Вижда как откъм гърветата към колата се втурва майка мечка, как рибарска блесна проблясва и заслепява очите, как нечий крак се чупи при угара с покрива на колата.

Беше опитала да се свърже с Алис и Мартин най-малко трийсет пъти, беше изпрацала есемеси и имейли, но

не беше получила никакъв отговор, преди таксито да спре в Йостершунг.

Под ярката светлина на слънцето болницата блес-ти. Огромен комплекс с кафяви стени и лъскави алеи от-прег. По тротоара пред нея се стича топящ се сняг.

Шофьорът спира пред входа за линейките. Тя плаща и излиза, изпълена с тревога.

Памела хуква покрай кафява стена, украсена със странни кървавочервени гъски, които водят към спеш-ното отделение. Довлича се до рецепцията и чува гласа си някак отдалече, докато казва името си. С треперещи ръце подава личната си карта на брагата мъж зад бю-ротото. Той ѝ поръчва да седне в чакалнята, но тя остава права, втръпчена в обувките си върху черния килим.

Дава си сметка, че би могла да потърси информация за скорошни катастрофи и в интернет, но нещо я въз-пира да го направи.

Никога през живота си не беше изпитвала пого-бен страх.

Прави няколко крачки напред, но после се обръща и поглежда брагата мъж на рецепцията.

Наясно е, че няма да бъде в състояние да чака прека-лено дълго. Исква ѝ се моментално да тръгне към прием-ните стаи, за да търси семейството си.

– Памела Нордстрьом? – приближава се към нея една медицинска сестра.

– Какво става? Никой нищо не ми казва! – възкликва в отговор Памела и преглъща тежко.

– Трябва да говорите с доктора – отвръща сестра-та, като я повежда напред. – Аз не знам нищо.

Двете минават по коридори, пълни с носилки, и през автоматични врати със зацапани стъкла.

В една от чакалните виждат разплакана старица. Перките на танцуващата рибка в аквариума до нея проблясват.

Двете прогължават га вървят, докато не стигат до реанимацията. Лекарите и сестри профучават покрай затворените врати на стаите.

Погът е покрит с кремав на цвят линолеум. Във въздуха се носи мирис на дезинфектант.

От една от стаите се появява група медицинска сестра, която посреща Памела с успокояваща усмивка.

– Знаем, че не сте на себе си от тревога – изрича, докато се ръкува с нея, – но ви уверявам, че няма повод за притеснение! Всичко ще бъде наред! Докторът ще пристигне всеки момент, за да ви обясни.

И тя канни в една от стаите на реанимацията. Памела моментално чува съскането на респираторния урег.

– Какво се е случило? – прошепва тя.

– Държим го под упойка, но вече е извън опасност.

Памела зърва положения върху леглото Мартин с пластмасова тръба в устата. Очите му са затворени. Закачен е за всевъзможни машини, измерващи сърдечната му дейност, пулса му и притока на кислород.

– Ама...

Гласът ѝ я предава. Тя протяга ръка към стената, за да се загържи права.

– Паднал е в гупката в лега и беше с хипотермия при откриването му.

– Ами Алис? – смотолевя накрая Памела.

– Какво казвате? – усмихва ѝ се сестрата.

– Дъщеря ми... Къде е дъщеря ми Алис?

Сестрата усеща нарастващата тревожност в гласа ѝ и с пребледняло изражение отвръща:

– Не знаем нищо за...

– Но те бяха заедно на лега! – изкрещява с неугържи-мо отчаяние Памела. – Тя е била точно до него! Не може да сте я оставили там! Тя беше просто дете... Не можете... Нямаме право...

Ларш Кеплер
Оглегалния човек

Превод *Антоанета Дончева-Стаматова*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова, Kontur Creative*
Коректор *Цвета Нинкова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Шведска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 34,5
ISBN 978-619-164-553-4

Изгава
|
e|nthusiast
|
Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ЗЛОТО СЕ КРИЕ ПРЕД ОЧИТЕ НИ

Седемнайсетгодишната Джени е отвлечена посред бял ден и е отведена в изолирана къща, където е окована и затворена в клетка с други момичета. Похитителят им е непредсказуем, хитър и изключително жесток. Той успява да осуети всеки техен опит за бягство, а веднъж хванати, те рядко оцеляват след наказанието си.

Пет години по-късно Джени е намерена мъртва и полицията се мъчи да открие следа сред оскъдните доказателства. Криминален инспектор Юна Лина разбира, че убийството ѝ има връзка със смърт, обявена за самоубийство преди години. Когато и седемнайсетгодишното сираче Миа изчезва, на Юна му става ясно, че си имат работа със сериен убиец, който вилнеж тетърва започва.

Докато полицията се приближава към него, Миа и останалите пленници са изправени пред още по-голяма опасност, а Юна се озовава в привидно невъзможна напревара с времето, за да спаси младите им животи.

Цена: 22 лв./11.25 €

9 786191 645534

www.enthusiastr.bg